

Én ting er, at han har givet mig en Mercedes og bygget dette fantastiske hus og fyldt det med smukke møbler. Noget andet og endnu mere betydningsfuldt er, at han sendte mig til Mekka sidste år.

Sokhna, mor til OB's Baye Djiby Fall

Mor Sokhna er ikke overraskende glad og stolt over sin yngste søns succes. Hun har ingen planer om at besøge ham i Danmark eller Europa, hvis muligheden byder sig. Hun vil hellere passe på huset og forkele ham, når han er hjemme. På fotografiet, hun holder, ses Baye Djiby, da han scorede et vigtigt mål for Randers mod Fenerbahçe på udebane.

DEN GAVMILDE SØN FRA THIES

Den senegalesiske fodboldspiller **Baye Djiby Fall** har med sine mange mål hjulpet sin familie og mange af indbyggerne i fødebyen til et bedre liv. Især moren Sokhna forkæler ham som en dronning

Det spontane, urendovende brol får mig til at spjætte. Men der er intet at være bange for. På den halvfærdede fodboldbane i udkanten af byen Thies, er times korsel nord for Senegals hovedstad Dakar, jubler 30 unger som vanvittige over et netop scoret mål mellem de to tynde kviste, der gør det ud for stolper.

Både medspillere og modstandere iler rundt på banen med armene i vejret og omfavner hinanden. Sådan er det åbenbart i Afrika, konkluderer jeg, mens den ansvarlige for træningsanlægget, Moussa Tall, fortæller om sin fascination for fodboldspillet og en af dets sønner.

Jeg har altid godt kunnet lide fodbold. Men da jeg så Baye Djiby Fall udfolde sit talent for første gang, begyndte jeg at elske spillet. Han var på en gang enormt talentfuld som fodboldspiller og respektfuld som menneske. Når han gik glip af en kamp, var hverken holdet eller publikum det samme, fortæller banemanden med et nostalgisk blik, mens han retter på sin røde strikkedue.

I mellemtiden er en ranglet gut i en brasiliansk landsholdtrøje kommet til. Han synes nok, der var snak om Baye Djiby Fall. Med stolthed præsenterer han sig som OB-angriberens første træner.

Jeg har aldrig mødt en knægt, der var så ambitiøs. Alt handlede om fodbold for

ham, og allerede da han var 10 år, konstaterede han, at han ville være professionel fodboldspiller, husker Yaya Diawara.

Han mindes, hvor dygtig Baye Djiby Fall var, allerede da han begyndte at træne ham. Der var ikke meget, han kunne lære ham, erkender Yaya Diawara i dag.

Vi arbejdede meget med at temme bolden. Med at få den under kontrol og dribble på de humplede baner. Så når Baye Djiby Fall er dygtig til at kontrollere bolden i dag, er det måske min fortjeneste, antyder han stolt, mens ungerne flokkes om ham og den fremmede, hvide mand med kamera og blik.

Hver og en ved, hvem Baye Djiby Fall er. Den ligger tæt på min families hus, da de bliver spurgt, om de kunne tænke sig at følge i bysbarnets fodspor og få en kontrakt i udlandet.

Det er råkkoldt på Vesterbro i Odense 5200 kilometer nord for Thies. Stovregnen drysser ned over Baye Djiby Fall, der tager imod uden for sin sparsomt møblede stuelejlighed. Den fremstrakte hånd og det brede smil indikerer, at der ikke er kommet så meget stjerne over ham, at han drukner i nykker. Faktisk virker det som om, at nykkerne slet ikke er dukket op til overfladen endnu, mens han sætter vand over til kaffe.

På sit franske modersmål konstaterer

han, at det er en stor ære, at journalisten er rejst ned for med egne øjne at se, hvor hans fodboldeventyr begyndte.

Baye Djiby Fall virker oprigtig stolt over, at nogen har taget sig tid til at gå på jagt efter de første arenaer i hans karriere. Sandede baner med rustne metal-lægter som mål. Kogende baggårde med krogede træer i midtercirklen. Græs-fattede planer med livsfarlige huller for anklere og knæ.

Da han ser billederne fra sin hjemme-kalper han højt i hænderne og kommenterer entusiastisk på både fransk, engelsk og det lokale sprog wolof.

Det er min første fodboldbane den der. Den ligger tæt på min families hus. Der har jeg tillægst ufatteligt mange timer både for og efter skole, fortæller Baye Djiby Fall begejstret, inden han falder ned af stolen af grin, da han ser et holdbillede, hvor hele tre fætre og hans elskede storebror Omar er med.

Det kommer bag på ham, at han er så interessant, at nogen gider rejse hele vejen til Senegals hovedstad Dakar og derfra kore gennem de forfaldne forstæder med endeløse horder af handlende for at finde frem til gamle fodboldtrænere, hele den omfattende familie og steder, hvor han for første gang bankede en plastikugle gennem usynlige netmasker.

Jeg ser ikke mig selv som en stor

mand. Jeg er faktisk lidt genert og har det svært med al opmærksomheden både i Danmark og i Senegal. Men alle elsker fodbold i Diakhao Souf, mit kvarter. Lige fra de mindste drenge til de ældste mænd. Så når jeg kommer hjem på besøg, modtager de mig med åbne arme. De ved nemlig, at min succes skyldes dem selv, jeg jo også for dem, fortæller Baye Djiby Fall, der er forberedt på at blive overrendt i juleferier af familiemedlemmer og venner, der håber på en gave, når han rejser hjem.

Hvis det bliver alt for slemt, tager han til Dakar og slapper af en uge. Og det kan blive en hård omgang, da alle i kvarteren ved, at han er topscorer i det der land langt mod nord. At han er kåret til årets fodboldspiller og til en klub som Ajax. Det lugter af penge. Og når det regner på Djiby, styrter det ned i Thies.

Jo flere mål jeg scorer, jo flere penge tjener jeg. Og det har min familie efterhånden fundet ud af, konstaterer han med et lettere opgivende smil.

Han har dog intet imod at forkele specielt en person. Sin mor Sokhna.

Kan du se de sofaer der, siger han og peger på et foto, hvor hun sidder i en gigantisk, pompos sofa-gruppe.

Dem har jeg lige købt til hende i Dakar. Jeg har ikke selv set dem endnu, så det bliver første gang, når jeg kommer hjem på juleferie. Min mor har fortjent dem. Hun har fortjent alt, understreger Baye Djiby Fall med et blik, der indikerer, at han mener alt.

På et gigantisk fladskærms-tv i den fi-

neste stue hos familien Fall følger Baye Djiby Falls mor, søskende, niecer, onkler, nevøer, tanter, kusiner og naboer med i hans karriere. Han sender dvd'er hjem med optagelser af sine kampe, da de ikke kan se dansk tv på deres satellit-modtagere, der ligesom tv'et er betalt af Baye Djiby Fall.

Alle mine sønner forkæler mig efter bedste evne. Men det var Gud, der ville, at Baye Djiby fik den bedste mulighed. Hvis jeg skulle nævne alt det, han har gjort for mig, vores familie og by, ville jeg aldrig blive færdig, siger mor Sokhna.

Byens moské er ved at blive renoveret takket være bidrag fra ham. Det samme er byens kirke, som han med et religiøst svar på fair play også har støttet. Han har også købt geder til imamen, som efterfølgende slagtede dem, tilberedte dem og gav dem til byens fattige.

En ting er, at han har givet mig mit Mercedes og bygget dette fantastiske hus og fyldt det med smukke møbler. Noget andet og endnu mere betydningsfuldt er, at han sendte mig til Mekka sidste år, fortæller hans mor med så meget passion, at sofaen næsten giver efter.

Demedt fik hun mulighed for at bede og takke Gud for den succes, hendes yngste søn nyder.

Jeg har altid bedt for, at Baye Djiby ville nå langt. Jeg gav ham lov til at droppe ud af skolen som 14-årig, fordi jeg vidste, at fodbold var hans drøm. I mange år bad jeg hver dag for, at han skulle nå hertil. Nu er han topscorer i Danmark, kåret til årets spiller og måske på vej til en endnu større klub. Det er ufatteligt, konkluderer hans mor.

Hun har aldrig fortrudt beslutningen om at give sønnen lov til at forfølge drømmen om at blive professionel fodboldspiller, selv om det betyder, at Baye Djiby sandsynligvis vil blive i udlandet mindst 10 år endnu.

Jeg har vidst længe, at han ville drage til udlandet. Jeg kan huske, da han begyndte at spille fodbold i børnehaven. Dengang var han faktisk målmand. Han var så god, at han fik et egenavn efter landsholdmålmanden Cheikh Seck. Da han stoppede i børnehaven og skulle begynde i skole, græd de alle sammen. Det glemmer jeg aldrig, fortæller moren.

Hun beskriver smilende sin søns største dyder. Og selv om hun får frit valg på alle hylder, er det ikke evnen til at score mål, hun fremhæver. Nej, hun fryder sig over, at hendes øjsten aldrig bliver sur. At han aldrig gør nogen ond og altid smiler. Og at han leger med nevøerne og niecerne, når han er hjemme i Senegal.

En god søn opfører sig pænt, respekterer sin familie og forkæler sin mor. Det er alt, jeg forlanger, understreger Sokhna Cissé, der sammen med Ahmeh Fall, der døde i 1994, opkaldte parrets yngste søn efter hendes far, Djiby.

Sokhna snakker med sin yngste søn hver dag i telefonen fra sine private gemmer, der er en dronning værdig. Hendes seng er på størrelse med en tredobbeltdobbelt seng og badeværelset er fuldt af møbler. Min mor har fortjent dem. Hun har fortjent alt, understreger Baye Djiby Fall med et blik, der indikerer, at han mener alt.

Øverst fra venstre: 1: Her begyndte Baye Djiby sin karriere. På en jord- og sandbane tæt på hjemmet. Bag træet gemmer storebror Omar sig. 2: Baye Djiby Falls første fodboldklub hed Cneps de Thies. Selv om banerne ikke har samme standard som i Europa, er de markant bedre at træne på end de humplede og stenede sanddynger, der ellers spilles på byen Thies. 3: To fans og gamle kendinge af Baye Djiby Fall. Til venstre Moussa Tall, der står for at holde banerne vedlige på Cneps de Thies, et lokalt akademi med tilhørende fodboldskole. Tidligere var han så kendt for sine baner, at Senegals landshold ofte kørte til Thies fra Dakar. I Brasilien-trøjen er det Baye Djiby Falls gamle fodboldtræner Yaya Diawara, der forsøger at holde

kampe beder de sammen til Allah.

Derfor er spørgsmålet om, hvorvidt hun savner ham, nærmest unødvendigt. Hendes fjerne blik fortæller det hele.

Det regner stadigvek udenfor. Lyden af dråberne og eftermiddagstrafikken ind og ud af Odense C fylder godt i den forunderligt tomme lejlighed. Vejret betyder dog ikke noget for lejlighedens eneste beboer.

Jeg er professionel fodboldspiller. Spiller jeg i Danmark, hvor der regner og er gråt det meste af tiden, er det fint med mig. Jeg indretter mig efter al slags vejr. Det eneste, jeg savner, er min familie i Senegal, og dem vil jeg savne, uanset hvor jeg spiller, siger Baye Djiby Fall.

Lejligheden er der ikke andet end to sofaer, en computer, en fladskærm, en lille OB-plakat med spillertruppen samt et halstorklæde med de blå-hvide striber. Det er helt fint med ham at skulle nøjes. Så længe moren får alt det, hun peger på, kan hun han bo i en øverstelejs i en fugtig kælder.

Hvis min mor ringes nu og siger, at hun mangler noget, løber jeg ned i byen og køber det med det samme og sender i morgen. Hun har gået med mig inde i sin mave i ni måneder og sørget for mig hele tiden. Alt hvad jeg har i dag, og det jeg har opnået, skyldes hende. Når hun har fået alt det, hun drømmer om, vil jeg begynde at tænke på mig selv, siger Baye Djiby Fall, mens han hælder en kvart pose Dan-sukker i sin kaffekop.

Når han er glad, er det hende, han ringer til. Når han er ked af det eller skuffet efter en kamp, er det også hende,

der er i røret. Hvilket stemmer overens med hans beretning om den første store portion penge, der fulgte i kolvandet, da han for seks år siden skrev kontrakt med franske Auxerre.

Jeg fik et beløb, da jeg skrev under, og det sendte jeg hjem til min mor. Hver en krone. Jeg havde kun to par bukser, og alligevel beholdt jeg ikke en krone selv. Sådan skal en god søn gøre, understreger Baye Djiby Fall, der dog drømmer om at bygge sit eget drommehus i hjembyen.

Og det bliver med sikkerhed en realitet, da storebror Omar sørger for, at alle Baye Djiby Falls forretninger, byggeprojekter og donationer i hjembyen foregår i overensstemmelse med lillebrorens ønsker.

Jeg ville så gerne have besøgt ham for at fejre titlen som årets spiller. Men jeg kunne ikke få visum. Hvad pokker er det for noget, spørger Omar, som om journalisten kan forklare afvisningen.

Den 10 år ældre bror har altid støttet Baye Djiby Fall. Også dengang lillebroderen var en lille spirrevip, hvis lillebror var nåede ham ned under knæene. I dag har Omar meldt sig frivilligt til at kore rundt mellem fodboldklubber, skoler, sandbaner og jorddynger, hvor lillebrorens talent udfoldede sig for 15 år siden.

Baye Djiby var så god, at han begyndte at spille seniorfodbold som 10-årig. Allerede dengang var han én af de bedste på banen. Et lille geni og en fodboldgælle, konstaterer Omar.

Sin første kamp i regionalligaen lavede Baye Djiby Fall to sublime mål, hvilket overbeviste Omar om, at der var

noget stort i vente.

Han trænede jo altid helt vildt. Han stod på klokken seks for at træne inden skolen. Han trænede i frikvartererne, og når han fik fri. Under afslutningen af træningen, som i Senegal hedder *korrie*, spurtede han også rundt efter kugler, pakkerne vil resultere i. Det var blandt andet det, han drømte om, da han sad sammen med Omar og så Champions League- og Franske ligakampe på satellit-tv hjemme i Thies.

Vi sad og råbte og skreg, når Marseille spillede mod Paris Saint German. Mit hold mod Omars. Jeg kan huske, jeg tænkte: "Hvorfor kunne det ikke lige så godt være mig, der blev professionel og kunne forkele min familie med luksus og fine gaver?"

Allerede dengang vidste jeg, hvad det krævede at nå hertil, hvor jeg er i dag. Og jeg ved, at der stadig skal kæmpes hver dag, hvis jeg skal nå mit mål om at komme til en af de helt store klubber i Europa, fortæller Baye Djiby Fall.

Det var, da han var 17 år og en kort overgang gik på fodboldskole i byen Saint Louis i det nordvestlige Senegal, at han for alvor troede på sin drøm om at blive professionel fodboldspiller.

Det var i månederne, inden jeg røg til Auxerre, at jeg virkelig begyndte at tro på mig selv. Jeg var derfor lykkelig, da be-

lønningen endelig kom, fordi jeg havde ofret så meget. Så sidste jeg, at fodbolden ville forme mit liv, konstaterer Baye Djiby Fall.

Han fortæller, at de små drenge, der løber rundt i gaderne i Thies i dag skal arbejde behændt, hvis de vil nå det samme som ham.

Man får kun én chance, og hvis man ikke griber den, er der med garanti en anden, der gør. Fodbold er blevet stort i Senegal, så der er flere og flere, der kæmper om opmærksomheden. Jeg kender mange derhjemme, der kan ting med en bold, som jeg aldrig kommer i nærheden af at kunne. De har bare ikke fået chancen for at vise det, forklarer Baye Djiby Fall, der udmærket er klar over, at Europas øjne hviler på Afrika, hvor talentmassen tilsyneladende eksploderer.

Det sjove er jo, at der hele tiden har været de her talenter. Tidligere har man bare kigget mere efter talenterne i Sydamerika. Men man kan jo se på OB, hvor

kommer igen, så det påvirker mig ikke så meget, forklarer Baye Djiby Fall i sit køkkenallem, mens han stopper poser med julegaver med i store sportstasker.

Han har fyldt fire tasker med gaver til familie og venner. Det kniber allerede i fingrene, når han tænker på al den glæde, pakkerne vil resultere i. Det var blandt andet det, han drømte om, da han sad sammen med Omar og så Champions League- og Franske ligakampe på satellit-tv hjemme i Thies.

KILDE: WWW.BLODOK.WWW.BLODOK.WWW.FYENSOK

BYA PROG
BAYE DJIBY FALL
Født 20. april 1985 i Thies, Senegal, som den yngste af seks søskende. Har blandt andet en søster i Marokko og en bror i Paris. De tre øvrige bor i Thies og Dakar.
Første kontrakt var med franske AJ Auxerre i 2002. Senere røg han til AS Vitre også i Frankrig, danske Randers FC og Ai Ain Sports Club i de Forenede Arabiske Emirater, inden han kom til Odense Boldklub 17. januar 2008.
Det højeste antal mål, han har lavet i en enkelt kamp, var, da han for Randers FC i en kamp mod Fjordager scorede syv mål i sejren på 10-1 i landspokalturneringen.
I første halvdel af igangværende sæson i Superligaen har han scoret ni mål i 16 kampe for OB. Han har kontrakt med til 2011.
Han er netop kåret til Årets Superliga-profil 2008 af spillerforeningen, Årets Superligespiller 2008 af DBU/TV2 og i Tipsbladet kåret til efterårets profil efter afstemning blandt trænerne i Superligaen.
KILDE: WWW.BLODOK.WWW.BLODOK.WWW.FYENSOK

vi har spillere fra både Senegal, Nigeria, Ghana og Cameroun, at Europa har fået åbnet op for talenterne i Central- og Vestafrika, siger Baye Djiby Fall, der foler, han er vokset med opgaven, siden han forlod Saint Louis i 2002.

Jeg er mentalt meget stærk og har begge ben på jorden. Heldigvis er jeg også stadig sulten efter at score mål og få mere succes, siger den uden for fodbold-banen så gavmilde senegaleser og blot-tere svin hvide tænder i et smil, der er svært ikke at holde af.

TEKST OG FOTO: SIMON STAUN sim@fyens.dk

